

dimarts, 13 de febrer de 2007

13 de febrer de 2007

Mor Simeó Miquel i Peguera, primer president del Consell Social de la UdL

Simeó Miquel i Peguera, primer president del Consell Social de la Universitat de Lleida, ha mort aquesta matinada a l'edat de 88 anys. L'enterrament se celebrarà demà, a dos quarts de quatre de la tarda a l'església de Sant Joan de Lleida. Tant l'actual president del Consell Social, Josep Maria Pujol, com el rector, Joan Viñas, han lamentat aquesta pèrdua i n'han destacat la seva figura i trajectòria, marcada per la defensa de les llibertats, dels drets fonamentals i de Catalunya.

Simeó Miquel va néixer a Lleida l'any 1919, on hi visqué fins el 1935, any en què es trasllada a Barcelona per iniciar al mateix temps les llicenciatures en Dret i Filosofia. En esclatar la Guerra Civil, era secretari general de la FNEC (Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya) en representació de la Federació de Joves Cristians. Lluità en el bàndol republicà i en acabar la guerra fou empresonat i internat en un camp de concentració. Un cop alliberat, reprèn els seus estudis de Dret, obtenint la seva llicenciatura per la Universidad de

Madrid, on cursà també el doctorat.

Durant dos anys va pertànyer al Cos Superior d'Administració Civil de l'Estat, fins que al 1944 sol·licita l'excedència per exercir com a advocat a Lleida, Barcelona i Madrid durant més de quaranta-cinc anys.

A Lleida, al llarg de la dictadura franquista, fou una de les persones que, públicament, més es van caracteritzar per la seva oposició al règim establert, essent l'únic advocat que defensà desinteressadament tothom qui va ser jutjat pels Consells de Guerra i el Tribunal d'Ordre Públic.

Amb motiu d'haver signat, juntament amb altres 113 persones, una carta dirigida al Secretari d'Estat dels EUA i al Ministre de Relacions Exteriors del Govern de Madrid protestant per la pròrroga de les bases americanes a Espanya sense el coneixement ni la consulta del poble espanyol, fou sancionat pel Consell de Ministres del General Franco. Sanció que, una vegada coneguda, fou condemnada públicament pel Senat dels EUA en una de les seves sessions.

Fou, al 1967 coautor del llibre: "Lleida, problema i realitat", reeditat 25 anys més tard per l'Institut d'Estudis Ilerdencs, una obra que s'ha convertit en un document de consulta indispensable per conèixer la Lleida d'aquella època. A inicis de 1975, encara viu el dictador, surt a la llum "Articles polítics", volum on es recullen els articles que Simeó Miquel havia publicat l'any anterior al Diario de Lérida i que, en l'edició catalana, va ser prorrogat per Jordi Pujol.

L'any 1974, vigent encara el règim del General Franco, va presidir en la clandestinitat la fundació de Convergència Democràtica de Catalunya. El 1979 es designa delegat Territorial del Ministeri de Sanitat i Seguretat Social a Lleida, tasca que exerceix durant quatre anys. Fou el primer Síndic de Greuges Municipal de

Lleida, càrrec que desenvolupà des del 27 de setembre del 1990, fins que fou elegit diputat al Parlament de Catalunya el novembre de 1995.

En l'àmbit universitari ha estat membre del primer Consell Social de la Universitat de Barcelona, fins que el març de 1991 fou designat President del Consell Econòmic de la Universitat de Lleida, càrrec que ocupà fins al 31 de juny de 1999. També fou diputat del Parlament de Catalunya en la cinquena legislatura.

Al més d'octubre de l'any 2000, el Govern de la Generalitat, el va distingir amb la Creu de Sant Jordi, en reconeixement a la seva labor i trajectòria en la defensa de la catalanitat i la democràcia. I el 14 d'octubre de 2004 se li va concedir la Medalla d'Or Estudi General de la Universitat de Lleida en reconeixement a la seua tasca com a primer president del Consell Social de la UdL. Casat amb Pepita Roé, Simeó Miquel va tenir dos fills i era avi de quatre néts.

 [javascript:window.print()] [javascript:history.back()] [#]